

Vitazstvo Srdca

KŇAZ A KŇAZSKÁ MATKA II

Rodina Panny Márie

2010 (III) / č. 74

Príď nám na pomoc a zachráň nás!

Spolu so 17 000 kňazmi, ktorí boli 11. júna 2010 (na sviatok Božského Srdca Ježišovho) zhromaždení v Ríme na slávnostnej záverečnej svätej omši pri príležitosti ukončenia Roka kňazov, zasvätil Svätý Otec všetkých kňazov sveta Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie. Špeciálne na túto príležitosť dal na Námestie sv. Petra priniesť známy milostivý obraz Salus Populi Romani zo Santa Maria Maggiore, z najväčšieho mariánskeho kostola v Ríme.

Pápež Benedikt XVI. tým zopakoval zasvätenie, ktoré sa pred mesiacom (dňa 12. mája 2010) pomodlil vo Fatime. Bolo to predsa práve vo Fatime, kde Boh vyzval Svätého Otca prostredníctvom Kráľovnej ruženca, aby jej zasvätil celý svet.

Pápež Benedikt povedal: „Kto si myslí, že prorocká misia Fatimy sa skončila, ten sa mylí.“ Preto vám, milí čitatelia, chceme priložiť modlitbu zasvätenia v jej plnom znení, aby ste ju mohli dať vašim kňazom alebo sa ju pomodliť v ich mene. Týmto spôsobom môže každý z vás pomôcť kňazom verne žiť svoje povolanie, a tak sa účinne podieľať na tom, aby sa mohlo uskutočniť víťazstvo Nepoškvrneného Srdca Panny Márie.

*Mária, Ty si odjakživa našou Matkou,
neprestaň nás ,navštevovať', potešovať nás, podopierať nás.
Príď nám na pomoc a zachráň nás
od všetkých nebezpečenstiev, ktoré nám hrozia!*

Úryvok z modlitby zasvätenia

Obrátený kňaz

Aké veľké požehnanie prúdilo z obiet a modlitieb viacerých francúzskych žien, ktoré sa zasadili za obrátenie ľahkovážneho a ctižiadostivého seminaristu Jeana Jacquesa Oliera (1608–1657)! Majú veľký podiel na tom, že toto „problémové dieťa“ sa stalo veľkým svätcom a otcom duchovne obnovenej, svätej generácie kňazov.

Čo bolo možné vtedy v 17. storočí, to by bolo možné aj dnes prostredníctvom veľkorysých duší. Práve v uplynulých pohnutých týždňoch a mesiacoch bolo nanajvýš jasné a zreteľné, ako veľmi potrebuje každý kňaz duchovnú podporu, aby dokázal žiť svoje vznešené povolanie v nasledovaní Ježiša. Kiež by nám tento povzbudivý príklad zo života Jeana Jacquesa Oliera a jeho duchovných matiek dodal novú odvahu, aby sme sa plní elánu modlili a obetovali za posvätenie kňazov.

Prorocké slová

*A*ko jedno z ôsmich detí majetnej rodiny Olierovej vyrastal Jean Jacques v parížskej farnosti St. Sulpice, ku ktorej ho počas celého života viazalo vrúcne puto. Jeho radosť z viery, jeho mimoriadna láska k Panne Márii a skvelé školské výkony a nadanie nezmenili nič na tom, že zo živého chlapca sa v priebehu rokov stalo problémové dieťa.

Keď sa jeho rodičia spriatelili s Františkom Saleským, sväto žijúcim biskupom zo Ženevy, žalovala sa ustarostená matka Olierová tomuto otcovskému radcovi počas jednej z jeho mnohých návštev; nato on o chlapcovi vyriekol prorocké slová: „Ach, madam, trochu trpezlivosti! Neznepokojujte sa, pretože Boh si v osobe tohto dobrého dieťaťa pripravuje veľkého služobníka svojej Cirkvi!“ Poprosil ju, aby mu Jeana Jacquesa zverila do výchovy, no náhla smrť tohto svätého dušpastiera znemožnila uskutočnenie tohto zámeru. Deň pred svojou smrťou ešte poslednýkrát požehnal rodinu Olierovú, ktorá mu veľmi prirástla k srdcu, a ich syna, už 14-ročného Jeana Jacquesa, ktorý mal neskôr splniť to, čo by bol tak rád uskutočnil samotný František Saleský: založil prvý kňazský seminár vo Francúzsku. No cesta k tomu bola ešte dlhá.

Zásah do ľahkovážneho života

V Paríži Jean Jacques skutočne začal študovať teológiu, pretože v hĺbke svojej duše Boha miloval. No zároveň tento mladý muž z dobrej rodiny navštevoval aj neslušné kabarety a nevhodné divadelné predstavenia a po meste sa povýšenecky prevádzal v parádnom koči. Peňazí mal dosť, pretože ako budúci kňaz mal k dispozícii, ako to bolo vtedy zvykom, príjmy z kláštorov a kláštorných pozemkov. V tejto, pre jeho povolanie nebezpečnej situácii, zasiahol Boh po prvýkrát prostredníctvom odovzdanosti a obety jednej kňazskej matky.

Bola to Marie Rousseau, sväto žijúca žena, ktorá sa v Paríži už roky modlila k Panne Márii za obnovu kňazstva a za obrátenie opátstva Saint-Germain ponúkla Bohu ako obeť samu seba. Videla 21-ročného Jeana Jacquesa spolu s ďalšími štyrmi seminaristami pri vchode do jedného kabaretu a rozhodla sa, vnútorne pobádaná, ihneď sa za nich piatich modliť a postiť. Olier neskôr spätne spomína, ako sa v ňom ozvalo svedomie a po prvýkrát začal bojovať so svojimi zlými návykmi práve vtedy, keď sa jeho pohľad stretol s pohľadom Marie Rousseau: „Myslím, že za začiatok môjho obrátenia vďačím tejto svätej duši ... To bol začiatok môjho zrodu pre Boha ... a zmocnila sa ma túžba, nepozorovateľná náklonnosť k Bohu, pričom som však s hriechom ešte úplne neskoncoval. Nedokázal som už síce milovať svet ako predtým a nenachádzal som v ňom už skutočnú rozkoš, no opätovne som z času na čas znovu padol, napriek všetkej náklonnosti k Bohu ... a napriek prijímaniu sviatostí, až do toho času, kým som nešiel k ‚Našej milej Panej z Loreta‘, kde ma milosť úplne zaplavila.

Vnútorne a aj navonok uzdravený

Ďešte stále plný márnivosti a ctižiadostivosti chcel Jean Jacques študovať u najlepších učiteľov vtedajšej doby a stať sa profesorom hebrejčiny, aby si urobil dobré meno a aby všetkých prevýšil v poznaní Biblie. Preto išiel ako 22-ročný v roku 1630 do Ríma. Tam ho však náhle zastihli také veľké problémy s očami, že na začiatok štúdií nemohol ani len pomyslieť. Hrozilo, že mladý Olier oslepne. A žiaden lekár mu nevedel pomôcť.

Vo svojej núdzi si chorý Olier spomenul na Pannu Máriu a v máji ako polo slepý pešo putoval do Loreta. Aby konal pokánie, napriek veľkej horúčave si obliekol kožuch, a hoci počas cesty stále viac slabol, počas modlitby cítil tento unavený pútnik stále jasnejšie prítomnosť Panny Márie.

Neskôr napísal: „Keď som konečne zbadal milostivý kostol, cítil som, ako by mi srdce ranil šíp. To ma naplnilo svätou láskou k Panne Márii.“

Pred milostivou sochou vo „svätom domčeku“ sa mu oči hneď uzdravili. No to ešte nebolo všetko: „Keďže táto úžasná Kňažná dáva vždy viac, než ju prosíme, dala mi okrem uzdravenia telesných očí, o čo som ju prosil, aj uzdravenie očí duše, ktoré som potreboval ešte naliehavejšie, hoci som to nevedel ... To bol ten najrozhodujúcejší okamih môjho obrátenia.“

Vnútorne zmenený sa Jean Jacques vrátil do Francúzska: „Od návratu z Loreta som sa cítil vo svojom živle len vtedy, keď som mohol hovoriť o Bohu. Boh sa stal stredobodom môjho života.“ Napriek odporu bohatých príbuzných, ktorí sa pre budúceho kňaza snažili získať kariéru, začal na uliciach Paríža hlásať evanjelium a nasledovať Ježišov chudobný život.

„Keď potom moja mama so mnou zle zaobchádzala,“ napísal neskôr, „častejšie som odchádzal do Chrámu Notre Dame, padol som na kolená pred sochou Panny Márie a s uboleným srdcom som jej povedal: ‚Bud’ ty mojou matkou, pretože moja vlastná matka ma odvrhuje.‘“

Kde je moje miesto?

Keď sa Olier v tomto období zamýšľal nad tým, že sa stane kartuziánom, opäť zasiahla istá žena, ktorá rozhodným spôsobom nastavila ‚výhybky‘ jeho budúcnosti. Vďaka vrúcnej modlitbe dominikánky Agnes z Langeac (1602 – 1634) – vtedy pre neho ešte úplne neznámej – Boh v jednej vízii jasne ukázal hľadajúcemu jeho cestu: „Videl som otvorené nebo, kde som zbadal sv. Gregora na veľkom tróne a sv. Ambróza na inom tróne pod ním. Ešte nižšie bolo prázdne miesto pre jedného farára a oveľa nižšie bolo veľké množstvo kartuziánov.“

Jean Jacques vnútorne pochopil, že nebude pôsobiť ako pápež alebo biskup, ako Gregor či Ambróz, ale podobne ako učiteľ Cirkvi na farárskej stoličke, ktorá bola prázdna a pripravená pre neho: „*Náš Pán mi dal takto pochopiť, že na tom prázdnom farárskom mieste ... chce dôležitejší a potrebnejší rád než rád kartuziánov ... rád kňazov, farárov a iných duchovných, ktorí budú slúžiť celému kléru a naplňať ho svätosťou.*“

A tak bol 25-ročný Olier v máji 1633 vysvätený za diecézneho kňaza a krátko nato si u svojho duchovného vodcu, sv. Vincenta de Paul (porov. VS č. 70), vykonal duchovné cvičenia, aby sa pripravil na svoje prvé ľudové misie. Svätec mu povedal: „*Od kňazov závisí kresťanstvo. Dobrý kňaz je to najdôležitejšie, čo existuje.*“

Agnes z Langeac

Počas týchto tichých duchovných cvičení v máji 1633 Jean Jacques ešte stále netušil, akým jedinečným spôsobom ho menovaná dominikánka Agnes z Langeac sprevádzala už tri roky pred jeho kňazskou vysviackou, keď hľadal svoju duchovnú cestu. Práve vtedy totiž povedal Pán Ježiš 29-ročnej ťažko chorej sestre v kláštore vo francúzskom regióne Auvergne: „*Potrebujem ťa ešte pre jednu dušu, ktorú môžeš pre mňa získať.*“

Krátko nato dostala od Panny Márie ešte jasnejšie objasnenie jej výnimočnej misie: „*Modli sa k môjmu Synovi za istého pána Oliera.*“

Odvtedy táto sväto žijúca rehoľníčka tri roky obetovala všetko svoje utrpenie, slzy a modlitby ako zmiernu obeť za pána Oliera, hoci tohto muža ešte nikdy nevidela.

Teraz však došlo k dvom neobvyklým „stretnutiam“, o ktorých Olier neskôr vo svojej autobiografii napísal: „*Robil som si duchovné cvičenia, aby som sa tak pripravil na svoju misijnú cestu do Auvergne. Bol som vo svojej izbe a rozjímal som, keď som zrazu zbadal, ako sa táto svätá duša ku mne vznešene približuje. V jednej ruke držala kríž, v druhej ruženec. Jej nádherný anjel strážca držal lem jej rehoľného rúcha a v druhej ruke vreckovku, do ktorej zachytával slzy, ktoré ju zalievali ... S trpiacim pohľadom povedala: ‚Plačem kvôli tebe!‘ To sa ma veľmi dotklo a naplnilo sladkým smútkom ... Pochopil som: krížom a ružencom mi dáva najavo, že práve kríž a uctievanie Panny Márie budú prostriedkami mojej záchrany a stanú sa sprievodcami môjho života ... Neskôr sa mi táto svätá duša opäť zjavila, aby mi tak potvrdila pravosť svojho prvého príchodu.*“

Ako hmatateľný dôkaz, že sa nestal obeťou klamu, mu Agnes nechala svoj kríž a svoju slzami premočenú vreckovku. Počas svojich úspešných ľudových misií v Auvergne v roku 1634 počul Jean Jacques po prvýkrát o sväto žijúcej predstavenej blízkeho kláštora dominikánok v meste Langeac. Pri prvej návšteve sa mu priorka Agnes zdala byť veľmi povedomá, dokonca povedal: „*Niekde som vás už videl.*“

Matka Agnes mu pokojne odvetila: „*To je pravda, videli ste ma dvakrát v Paríži, keď som sa vám zjavila počas vašich duchovných cvičení v Saint-Lazare. Od Panny Márie som dostala úlohu modliť sa za vaše obrátenie. Boh si vás vyvolil, aby ste položili prvé základy kňazských seminárov vo francúzskom kráľovstve.*“ Tieto slová ho veľmi hlboko zasiahli a v priebehu nasledujúceho pol roka 26-ročný Jean Jacques opätovne vyhľadával túto priorku – staršiu od neho len o šesť rokov. Hlboko si ju vážil ako svoju duchovnú kňazskú matku. Agnes s radosťou čoskoro zistila, ako rýchlo robil Olier pokroky v duchovnej oblasti, až mu raz celkom priamo povedala: „*Najprv som vás vnímala ako dieťa mojich slz, za ktorého obrátenie som sa modlila. Dnes si vás vážim ako svojho otca.*“

*K*ed ľudového misionára v októbri v roku 1634 zavolali späť do Paríža, po poslednom stretnutí sa Agnes v kaplnke modlila so slzami v očiach: „*Ďakujem ti, Pane, že si vypočul moje modlitby a ... ukázal si mi toho, pre ktorého si si prial, aby som ho svojou odovzdanosťou získala pre tvoju Cirkev.*“ Agnes ešte v tom istom mesiaci ochorela a ako 32-ročná zomrela. Jej úloha kňazskej matky toho, ktorý mal začať s obnovou a posvätením kléru, bola zavŕšená.

Láska pravej matky

*Z*atiaľ Olier s veľkým úspechom viedol ďalšie ľudové misie vo všetkých častiach Francúzska a odmietol viacero biskupských postov. O týchto pastoračne veľmi úspešných siedmich rokoch povedal: „*Nedokážem sa ubrániť myšlienke, že za všetkými tými úžasnými premenami na dedinách stojí účinok modlitieb sestry Agnes, svätej duše, ktorá sa veľa modlila ... za obrátenie vidieckeho obyvateľstva.*“ A keďže cítil, ako veľmi potrebuje kňaz duchovnú podporu, na začiatku každej novej misie, vždy s úvodnou poklonou pred vystavenou Oltárnou sviatosťou a so zasvätením Panne Márii, prosil o modlitby jednoduché dedinské ženy.

„*Cítim, že som celkom závislý od modlitieb malých, jednoduchých ľudí. Keď sa oni modlia, misia sa podarí, inak nie. A ovocie kázne sa veľmi často dostaví vďaka modlitbe najúbohejšej, na výzor nepeknej ženičky, ktorá je v kostole.*“

Jean Jacques nemal ešte ani 30 rokov, keď na jednej zo svojich misijných ciest stretol vyše 60-ročnú Marie Teyssonier, nazývanú Marie z Valence (1576–1648).

Táto, na katolícku vieru konvertovaná kalvínska, po smrti svojho manžela začala ako 20-ročná viesť život hlboko zjednotený s Bohom. Kvôli mnohým mystickým omilosteniam je často porovnávaná s Teréziou z Avily. Marie sa stala známou radkyňou vplyvných osobností, napr. kráľa Ľudovíta XIII. a kráľovnej Anny Rakúskej, kardinála Richelieu a svätých, akými bol František Saleský či Vincent de Paul. Marie sa každý deň modlila za celosvetový klérus a ihneď spoznala Olierovo povolanie pre posvätenie kňazov. Olier neskôr vďačne napísal: „*Po smrti Agnes z Langeac mi dal Boh spoznať Marie z Valence. Prechováva voči mne lásku pravej matky ... a po modlitbe za mňa ma uistila, že prostredníctvom mojej služby v Cirkvi chce Pán urobiť veľké veci.*“

Pretože Olier ako ľudový misionár často zakúsil, že hlavnou príčinou duchovného úpadku ľudu je lahostajnosť a nedostatočné vzdelanie kňazov, stále viac v ňom dozrievalo želanie založiť seminár na výchovu a vzdelávanie dobrých kňazov.

St. Sulpice - prvý francúzsky kňazský seminár

V roku 1642 prevzal ako 34-ročný obrovskú, úplne spustnutú a zanedbanú farnosť na predmestí Paríža, St. Sulpice, pevnosť protestantov, o ktorej sa hovorilo: „*Bola miestom spodiny nielen Paríža, ale takmer celého Francúzska a slúžila ako útulok všetkých voľnomyšlienkárov, ateistov; všetkých tých, ktorí ... žili bez Boha.*“

Ešte v ten istý deň začal s kňazským seminárom. Pre tento zámer spojil horlivý dušpastier Olier 50 kňazov žijúcich vo farnosti do – čoskoro príkladného – ‚Združenia kňazov zo St. Sulpice‘. Keďže však zo začiatku niektorí kňazi chceli ísť predsa len svojou vlastnou cestou, zveril ich Olier *Kráľovnej kléru* a oni v priebehu krátkej doby svoj názor zmenili!

Takto viedol postupne každého duchovného syna spoločenstva k tomu, aby robil všetko v zjednotení

s Pannou Máriou, v Márii a pre Máriu, pretože bol presvedčený, že *„Cirkev sa bude môcť obnoviť len vtedy, keď bude zjednotená s Pannou Máriou a bude mať účasť na jej duchu. Ona je ako sviatosť, skrze ktorú Boh ... rozdeľuje svoje milosti. A klerici musia čerpať z tohto plodného prameňa.“*

Hneď v prvých mesiacoch vstúpilo do St. Sulpice sto klerikov. Okrem toho posielali biskupi Francúzska k Olierovi do seminára aj svojich opátov, priorov a doktorov, ktorým sa pred návratom do svojich diecéz dostalo eucharisticko-mariánskej formácie. Takýmto spôsobom sa v priebehu desiatich rokov stalo St. Sulpice – hoci nebolo ušetrené ani od prenasledovania – známym duchovným centrom pre obnovu celého francúzskeho kléru, a tak aj srdcom mnohých ďalších nových kňazských seminárov v krajine. A splnilo sa to, čo Marie Rousseau, Olierova prvá kňazská matka, prorokovala: *„Zo všetkých strán budú prichádzať do seminára za vzdelaním. Potom budú odchádzať ako horiace a svietiace lampy a všade budú prinášať vieru ... až sa dostanú do všetkých kútov zeme ... Budú bohatstvom Cirkvi a malým pokladom pre Rím.“*

V roku 1650 na sviatok Obetovania Panny Márie, na hlavný sviatok St. Sulpice, si zapísal Jean Jacques Olier do svojich ‚Spomienok‘: *„Opýtal som sa Panny Márie, čo si odo mňa praje a čo by som mohol urobiť, aby som sa jej zapáčil; že neexistuje nič, čo by som neurobil jej pre radosť. Prejavila mi tú česť a riekla: ‚Daj mi srdcia!‘ A potom mi pomohla pochopiť, že nič by jej neurobilo takú radosť ako srdcia, ktoré slúžia jej drahému Synovi v Cirkvi.“*

Len jedno jediné stretnutie

*O*lier viedol kňazský seminár už päť rokov, keď počas jednej púte k hrobu sv. Františka Saleského v Annecy v septembri 1647 navštívil karmel v Beaune. Na odporúčanie svojho priateľa baróna de Renty tam stretol sestru Margarétu od Najsvätejšej sviatosti (1619–1648).

Táto sväto žijúca karmelitánka od svojho dvanásteho roku života nerástla a nikdy nebola vyššia ako 130 cm. Boh však prostredníctvom nej chcel celej Cirkvi ukázať moc svojej božskej detskosti. Stala sa známou vtedy, keď svojou odovzdanosťou a modlitbou oslobodila z rúk nepriateľa rodné mesto Beaune a vyprosila Francúzsku následníka trónu, kráľa Ľudovíta XIV. Len málo ľudí však vedelo, že už celé roky sa táto stigmatizovaná rehoľníčka modlila a prinášala obety za kňazov a rehoľníkov. Často celé mesiace niesla namiesto nich ich vnútornú ťažobu, ich pýchu alebo ich zúfalstvo, ich hriechy a pokušenia, ba až samovražedné úmysly.

Sotva zbadala 28-ročná sestra Margaréta Jeana Jacquesa Oliera, spoznala v ňom ihneď svojho duchovného otca, ktorého – podobne ako matka Agnes – uvidela v modlitbe už pred rokmi a ktorý jej bol prisľúbený. O tomto kňazovi jej Pán povedal: *„On je úplne odovzdaný malému Ježiškovi.“* Skutočne sa mu malý Ježiško raz zjavil, vyšiel akoby z ohňa, vystúpil zo svätostánku a vošiel do jeho srdca.

Jean Jacques Olier a sestra Margaréta sa stretli len tento jediný raz, no na základe svojej svätosti prežili okamžite úžasne hlbokú duchovnú jednotu. Margaréta sa ihneď klaňala malému Ježiškovi v Olierovej duši, pretože vedela: *„Žije v tomto srdci ako v jaslíčkách.“* A prostredníctvom tejto čistej duše Olier takmer intuitívne pochopil, že v duchovnom živote je nutné zostať pred Bohom vždy ako dieťa. Pri rozlúčke karmelitánka povedala: *„Veľadôstojný otče! Môj drahý Ježiško, ktorý je náš život, naše všetko, ktorý vytvára našu jednotu, zdokonalí tú milosť, ktorú nám dal, a završí ju.“* Tak sa aj stalo! Už o niekoľko dní napísal Olier Margaréte v jednom liste: *„Pri obetovaní ... som videl vašu dušu vychádzať z kalicha a vstupovať do mojej duše ... tak hlboko, že som už v sebe viac necítil vlastnú dušu, keďže vo mne ste žili už len vy, sestra moja, ktorú nosím v sebe, uzavretú do jaslíčiek a do svätostánku Ježiša Krista.“*

*V*o vedomí, aká vzácna je táto jednota duší, pred svojím odchodom zanechal Jean Jacques sestru Margaréte ako duchovné dedičstvo to najcennejšie, čo mal. Kríž, ktorý mu spolu s vreckovkou premočenou slzami zanechala matka Agnes pri svojom druhom zjavení. Keď Margaréta od Najsvätejšej sviatosti 26. mája 1648 – o osem mesiacov neskôr – zomrela, Olier si tento milostivý kríž vypýtal späť. Aký symbolický význam má toto gesto, to pochopíme, keď si uvedomíme, ako veľmi bol tento reformátor nespočetného množstva kňazov v posledných deviatich rokoch svojho života poznačený krížom mnohých chorôb a nevzhľadných zmiernych utrpení! Na Veľkú noc 1657, sprevádzaný modlitbou svojho svätého priateľa Vincenta de Paul, Jean Jacques Olier pokojne zomiera. Až do konca svojho života hovoril o Panne Márii a rozprával sa s ňou. Tak sa stalo pravdou to, čo predpovedala matka Agnes: Kríž a Panna Mária sa stali jeho celoživotnými sprievodcami.

Prameň: P.-H. Schmidt,
Jean-J. Olier - Ein Leben für die Erneuerung und Heiligung des Priestertums, Parvis-Verlag

Dokážeš byť aj ty matkou bolesti?

Tak ako prvá Eva, matka žijúcich, stratila v dôsledku prvého hriechu milosť odovzdávať svojim telesným potomkom duchovný život, tak Panna Mária, druhá Eva, môže ako Matka Života rozdávať národom všetky milosti, ktoré vytrpela zjednotená so svojim Synom Vykupiteľom. Až do nášho 21. storočia nasledujú jej materinský príklad mnohé dievčatá a ženy, slobodné i vydaté, keď ako kňazské matky – čerpajú z pokladov milostí Panny Márie – odovzdávajú duchovný život. K nim patrí aj Mária Reinischová, ktorá darovala Cirkvi vo svojom synovi Františkovi mučeníka.

Mučeník vernosti svedomiu

39-ročný páter palotín z rakúskeho Tirolska František Reinisch (1903 – 1942) si vo svojich zápiskoch z väzenia – na sklonku života v cele smrti – spomína na svoje detstvo v Innsbrucku takto: „Boh mi daroval hlboko veriacich rodičov. Boli sme ... dvaja chlapci a tri dievčatá. Ako osemročný som prijal prvé sväté prijímanie a od tohto času ma mama, s ktorou ma spájala hlboká láska, veľmi často brávala so sebou na svätú omšu. Obzvlášť som sa tešil, keď ma mama zobrala do kostola jezuitov na májové pobožnosti. Tu rástla vo mne veľká láska k Panne Márii, ktorá ma viedla k tichému rozjímaniu.“ 19-ročný František práve začal študovať právo, keď jedného rána jeho matka po svätej omši, na ktorej bola s jednou zo svojich dcér, povedala: „Pán mi dnes pri svätej omši dal poznať, že jedného zo svojich synov uvidím ako kňaza.“ Ako to však mohla byť pravda, keď obaja študovali právo! Mladší syn František odišiel v roku 1923 na letný semester do nemeckého Kielu, kde si v marci

urobil štvortýždňové duchovné cvičenia a vzápätí nato prijal rozhodujúce predsavzatie:

„Vo svojom srdci a vo svedomí chcem vždy pozorne počúvať Boží hlas a chcem verne nasledovať volanie Božej milosti.“

A príležitosť na to dostal už počas nasledujúcich mesiacov: *„Začal sa vo mne silný duchovný boj. Videl som náboženskú a morálnu biedu tohto prístavného veľkomesta ... Tu sa prebudila vo mne túžba získavať duše pre Krista Kráľa. V júli som sa vrátil domov s rozhodnutím, že sa stanem kňazom.“*

*K*ed' sa to jeho rodičia (otec – dvorný radca Dr. František Reinisch a matka Mária) dozvedeli, svoje modlitby ešte znásobili. František ukončil kontakty s istým dievčaťom, s ktorým sa rok a pol stretával, a na jeseň v roku 1923 začal študovať filozofiu v Innsbrucku. O dva roky neskôr ako 22-ročný odišiel do kňazského seminára v Brixene (južné Tirolsko).

Rozprával: *„Brixen, to bolo úžasné obdobie. No počas druhého ročníka teológie sa mi zo dňa na deň zdalo ťažšie a ťažšie definitívne sa rozhodnúť pre kňazstvo; a to tým viac, čím viac sa blížilo konečné rozhodnutie ... V treťom ročníku teológie som prijal nižšie svätenia, no subdiakonát stál predom mnou ako nesplniteľná požiadavka. Bezvýhradná odovzdanosť na celý život, naveky, to sa mi zdalo príliš ťažké. Rozmýšľal som aj o tom, že odídem. Začiatkom apríla 1928 sa v mojom vnútri zrazu všetko upokojilo a vyjasnilo. Rozhodnutie prijať 13. mája 1928 svätenie subdiakonátu bolo už pevné.“*

Čo však viedlo k takejto náhlejšej a očividnej zmene názoru?

„Veľa sa za mňa modlili. V polovici apríla mi ocko napísal: ‚Mama sa začiatkom apríla musela podrobiť ťažkej operácii hrdla. Bez narkózy ležala dobrú hodinu na operačnom stole.‘

Skutočne, matka si musí syna kňaza vyprosiť modlitbami a obetami! A čo Boh a Panna Mária raz začali ... úspešne privedú k cieľu. S veľkou radosťou som 13. mája prijal svätenie subdiakonátu; na slávnosti boli prítomní moji drahí rodičia a súrodenci.“

*N*a sviatok sv. Petra a Pavla roku 1928 bol 25-ročný František Reinisch v innsbruckom Dóme sv. Jakuba vysvätený za kňaza. Neskôr o tom napísal: *„Veľkňazovi Ježišovi Kristovi som vtedy slúbil, že budem milovať Pannu Máriu a budem verný pápežovi. A vtedy som práve od svojej mamy dostal ten najkrajší primičný dar – zdôverila sa mi s jedným zážitkom: ‚Bolo to v Bolzane, na sviatok Božieho tela v roku 1903. Nemal si vtedy ani pol roka. Keď niesli Najsvätejšiu sviatosť po uliciach, stála som aj s kočíkom na kraji cesty. Keď prechádzali okolo nás s Božským Spasiteľom, vybrala som ťa z kočíka, zdvihla som ťa a povedala som:*

Milý Spasiteľ, ak chceš z tohto dieťaťa urobiť kňaza, zo srdca ti ho darujem. Mlčala som o tom a ako tajomstvo som to nosila vo svojom srdci. Nechcela som ťa nútiť, aby si sa stal kňazom. A práve preto prežívam dnešný deň s veľkou radosťou – Spasiteľ moju ponuku vtedy prijal. Staň sa hodným služobníkom Pána. Odteraz sa budem za teba ešte viac modliť a viac obetovať než doteraz.‘

1. júla, na sviatok Predrahej Kristovej krvi, som slávil primície v bazilike vo Wiltene ‚U našej milej Panej‘. Mama nám deťom zvykla často rozprávať, ako spoznala nášho otca. Často ho vídala ešte ako študenta na univerzite, ktorý pristupoval k milostivému obrazu Panny Márie za hlavným oltárom a tam sa modlil ... Milostivý obraz bol potom umiestnený na čestnom mieste pri vchode do nášho bytu ako domáci oltárik, kde mama nechávala neustále horieť olejovú lampu. Otec sa tu denne modlieval. A pri tomto milostivom oltári som mohol aj ja priniesť svoju prvú obeť svätej omše.“

Po primičnej omši vyšli všetci zo slávnostne vyzdobenej baziliky a gratulantmi bola obklopená aj matka Reinischová. Zrazu k nej podišla akási žena a jasne, pokojne vyriekla tieto prorocké slová: *„On raz zomrie ako mučeník!“* Vtedy matka Reinischová pocítila v srdci veľkú bolesť. A naozaj – tak sa to malo stať!

Ešte v tom istom roku vstúpil František k palotínom v juhonemeckej provincii. „Ako kňazovi novicovi sa mi skončila určitá sloboda a voľnosť ... Utrpenie mi začala spôsobovať moja fajčiarska vášeň. Po trojtýždňovom boji som prišiel k záveru, že musím odísť. No keďže som sa hanbil oficiálne vystúpiť z tohto dôvodu, pomýšľal som na útek. Noviciát ... bol obklopený múrom vysokým dva metre ... prvý skok sa mi nepodaril. Vnútorne mi zrazu bolo jasné: „Zostaň!“ Keď som prišiel k lurdskej jaskynke, cítil som, akoby ma niekto pevne držal. Duševne som krvácal, navonok som začal plakať. Boj bol rozhodnutý. Zostal som! A od tejto chvíle bol koniec aj s mojím náruživým fajčením!“

Tento – pre jeho povolanie kľúčový – zážitok a niektoré iné duchovné boje podnietili Františka pokorne uznať: „Práve ako kňaz pociťujem celú svoju bezmocnosť a úbohosť. Pokým ... sa to, čo je príliš ľudské, celkom neodstráni, a kým kňazská podstata nezačne prenikavo žiariť ako krištál, dovtedy je potrebných mnoho bojov a obiet, no ešte oveľa viac pomocníkov, ktorí sa v úzadí modlia a obetujú za sväto žijúcich kňazov.“

V priebehu nasledujúcich rokov páter Reinisch požehnanne pôsobil medzi mládežou a ako exercitátor pre mužov v Schönstatte. Po celom Nemecku viedol duchovné obnovy a duchovné cvičenia a prednášal, až kým si ho nevšimlo gestapo; v roku 1940 dostal zákaz verejného kázania a mal zákaz prejavu.

Na veľkonočný utorok (7. apríla 1942) dostal páter Reinisch povolanie do armády; vtedy si František spomenul na svoju matku, ktorá v ťažkých situáciách stále hovorievala: „Vždy tak, ako chce Boh!“ Mal nepodplatiteľný cit pre spravodlivosť, a po ťažkom vnútornom boji mu preto bolo úplne jasné: „Nezložím prísahu Adolfovi Hitlerovi, pretože to tak odo mňa chce Boh!“ Pritom si však uvedomoval: Toto odmietnutie, toto rozhodnutie svedomia sa bude rovnať trestu smrti.

O pár dní nato, 11. apríla, cestoval páter Reinisch poslednýkrát domov k svojim rodičom, aby im oznámil svoje rozhodnutie a aby sa s nimi rozlúčil. Keď sa všetci traja spolu na wiltenskom cintoríne modlili krížovú cestu, pri 13. zastavení chytil František svoju mamu za obe ruky a opýtal sa jej: „Dokážeš byť aj ty matkou bolesti, ktorá nesie svoj kríž a nevzdáva sa?“ Ona mu statočne odpovedala: „Keď mi Boh na to dá silu, tak to dokážem.“

Už o päť dní nato bol 39-ročný kňaz zatknutý a odvedený do väzenia Berlin-Tegel. Počas posledných štyroch mesiacov života si raz do svojich zápiskov poznačil: „Veľmi rád si spomínam na posledný list od mojich rodičov, kde mi mama celkom na záver dopísala slová, ktoré sú pre mňa balzomom vo chvíľach strachu: „Zostaň verný, Ferko!“ “

K keď mu 20. augusta 1942, v predvečer popravy, prečítali rozsudok smrti, páter Reinisch pokojne a isto povedal: „Odsúdený nie je revolucionárom ani nepriateľom štátu či národa, ktorý bojuje päsťou a násilím. Je to katolícky kňaz, ktorý používa zbrane ducha a viery. A on vie, za koho bojuje.“

Po polnoci sa kandidát smrti ešte raz vyspovedal a vďačne prijal sväté prijímanie; potom ráno 21. augusta pokojne kráčal na popravu. Rodičom, ktorí obaja zomreli v roku 1945, zanechal svoje posledné cennosti: kríž a knihu Nového zákona.

Prameň: P. Klaus Brantzen,
Pater Franz Reinisch - Märtyrer der Gewissenstreue Band I u. II

Matka kňazov

Yvonne Aimée de Malestroit (1901-1951) patrí k veľkým mystičkám minulého storočia. Neexistuje takmer žiaden nadprirodzený dar, ktorý by Boh nebol daroval tejto francúzskej sestre augustiniánke. Predovšetkým sa však vyznačovala nezvyčajnou láskou k Bohu a k ľuďom, a tak to nebola žiadna náhoda, keď pri obliečke dostala meno Marie Yvonne - Aimée de Jésus (Ježišom milovaná). Pán osobitým spôsobom zveril tejto zmiernej duši kňazov, za ktorých sa modlila a za ktorých obetovala svoje utrpenie.

Bohom žiadaná jednota

Malá Yvonne už ako trojročná stratila svojho milovaného otca. Pre finančné ťažkosti matky sa dostala k starým rodičom. Jej stará mama sa veľa modlila a často jej rozprávala o živote Pána Ježiša a svätých. V malom dieťati sa tak vzbudilo želanie milovať Ježiša nadovšetko a stať sa svätou. Bola neopísateľne šťastná, keď vo veku deviatich rokov prijala 30. decembra 1910 v Paríži prvé sväté prijímanie. Père Questel, páter jezuita, ktorý ju na túto veľkú udalosť pripravoval, spoznal v tomto dieťati duchovnú hĺbku a zrelosť. Preto jej navrhol, aby dala Ježišovi sľub, že sa bude denne modliť za kňazov a prinášať za nich obety:

„Pros Ježiša, aby s tvojou dušou spojil dušu toho dieťaťa, ktoré je povolanie ku kňazstvu; ty však nemusíš poznať jeho meno ani krajinu, z ktorej pochádza. Každý deň sa modli za toto dieťa a obetuj sa za jeho povolanie.“ Malá Yvonne dala bez váhania tento dvojité sľub. A tak sa – hoci bola ešte len dieťaťom – začalo jej kňazské materstvo.

Keď v roku 1923 Père Questel po dlhšej dobe opäť stretol už 22-ročnú Yvonne, pýtal sa jej, či ešte stále myslí na svoj sľub, ktorý dala Ježišovi v deň svojho prvého sv. prijímania.

Akoby samozrejme mu odpovedala: „Každý deň, a to bez toho, aby som vedela, o koho ide, som sa modlila za neho a za všetkých kňazov.“

Yvonne vyhovelá aj prosbe svojej priateľky Jeanne, aby zahrnula do svojich modlitieb aj jej synovca Paula Labutte, ktorý sa chcel stať kňazom. Père Crété SJ, duchovný vodca 24-ročnej Yvonne, dostal od nej list, kde mu píše: „Ježiš a Panna Mária ma uistili, že dajú požehnanie zvláštnemu priateľstvu, o ktoré sa budem môcť oprieť vo chvíľach utrpenia. Čo sa mňa týka, ja chcem tomu dotyčnému neustále pomáhať.“ Až keď mala 40 rokov, Ježiš jej zjavil, že tým kňazom, za ktorého sa osobitým spôsobom obetovala od deviateho roku svojho života, bol abbé Paul Labutte.

Bez toho, aby poznali Boží plán ich budúcej vzájomnej duchovnej jednoty, sa Yvonne a abbé Labutte videli po prvýkrát v roku 1926, päť rokov pred Paulovou kňazskou vysviackou. Pri opätovnom stretnutí o rok nato sa začalo ich priateľstvo. Paul si spomína: „Nič som o nej nevedel, mal som však až prekvapujúcu intuíciu, že je ženou až do podstaty svojho bytia úprimnou ... Yvonne sa pre mňa stala akoby staršou sestrou, ktorej som absolútne dôveroval a ktorú som prosil o radu. Zároveň som aj ja bol pre ňu ako jej mladší brat, ktorému zverila mnoho zo svojho osobného života a svojho poslania v službe Ježiša Kráľa.“

Od tohto času sa síce videli iba raz v Malestroit, v kláštore augustiniánok – zdravotných sestier, kam Yvonne vstúpila 18. marca 1927. Zostali však v písomnom kontakte a jeden za druhého sa modlili a obetovali. V obave, že by sa do tohto priateľstva mohlo zamiešať niečo ľudské, informovala Yvonne o všetkom svojho duchovného vodcu. Père Crété ju upokojoval a povzbudzoval, aby túto duchovnú jednotu udržiavala a starala sa o ňu, pretože je to jednota, ktorú chcel sám Boh. A tak boli obaja navzájom viac obdarúvaní, než by si to boli uvedomovali. Boh im dovolil nahliadnúť do tejto dojímavej duchovnej skutočnosti len zopár ráz.

*P*očas druhej svetovej vojny bol abbé Labutte na fronte ranený. Sr. Yvonne ho pozvala, aby sa prišiel zotaviť do Malestroit; on potom v kláštore strávil niekoľko mesiacov (od marca do júla 1941) a stal sa svedkom mnohých mystických milostí, ktorých sa v tomto čase dostalo jeho duchovnej matke. Počas rozhovorov s ňou sa dozvedel, že v uplynulom čase viackrát pri ňom stála v bilokácii bez toho, aby ju videl. Na dôkaz svojho tvrdenia mu presne vedela opísať miesto a okolnosť, v ktorej sa práve vtedy nachádzal.

K jednej z takýchto bilokácií prišlo v januári 1940 vo Wintzenheime. Abbé Labutte vtedy veľmi prechladol a hlboko vo svojom vnútri prosil Yvonne o pomoc a útechu; a naozaj sa mu pomoci i útechy dostalo. A viac než po roku mu Yvonne rozprávala: *„Jednej noci, bolo to v Alsasku, ste ležali v izbe, nepokojný a s horúčkou. Videla som posteľ krémovej farby, sivozelenú deku, topánky pod posteľou. Keď ste ma volali, spoznala som váš hlas, modlila som sa k Ježišovi a on mi povedal: ‚Chod’k nemu, trpí.‘ A ja som prišla.“* Yvonne takto priniesla chorému uľahčenie a posilu, a to bez toho, aby abbé v tom okamihu vedel, odkiaľ pomoc prišla. A on o Yvonne povedal: *„Bola mojou duchovnou matkou už skôr, než ma poznala.“*

Ježiš potvrdil Yvonne toto jej duchovné materstvo: *„Dávam ti ho viac než dieťa matke, pretože ty si ho vykúpila väčším množstvom modlitieb a obiet, než to v skutočnosti robí matka pre dušu svojho dieťaťa. Ochraňuj ho, veď ho.“*

*N*o aj abbé Labutte bol pre ňu často útechou a oporou. O dva roky neskôr, v januári 1943, bola Yvonne, na príhovor svojho duchovného syna, neobyčajným spôsobom zachránená pred smrťou. Matka Yvonne bola trňom v oku nacistom, pretože v jej nemocnici nachádzali útočisko a pomoc všetci, bez ohľadu národnosti. Vedela, že sa vystavuje nebezpečenstvu, keď 24. januára 1943 cestovala do Paríža. A skutočne, ráno 16. februára ju zatklo gestapo.

*K*eď sa to abbé Labutte dozvedel, okamžite prišiel do Paríža. Matka Aimée sa mu v bilokácii zjavila v metre a povedala mu: *„Modli sa! Modli sa! Ak sa nebudeš dost’ modliť ... dnes večer ma odvezú do Nemecka ... Nehovor o tom nikomu!“*

Abbé Labutte sa ustarostený ponáhľal k soche Panny Márie v Kaplnke v Rue du Bac, aby tu úpenlivo prosil o záchranu svojej duchovnej matky. Neustále počul jej slová: *„Modli sa! Modli sa! ...“*

Večer sa vrátil do kláštora augustiniánok a prosil o dovoľenie ísť do Yvonninej kancelárie a tam sa za ňu pomodliť ruženec. Zrazu za sebou začul „tlmený hluk“. Preľaknutý sa obrátil a videl, ako Yvonne, celá dobitá a so stopami krvi na chrbte, stojí vedľa svojho písacieho stola. Túto udalosť videla Yvonne pred rokmi v jednom prorockom sne: *„Videla som sa vo väzení a zrazu prišiel jeden anjel a oslobodil ma.“* V poslednom okamihu, keď už mala byť s celou skupinou odvedená do Nemecka, bola nadprirodzeným zásahom oslobodená a privedená domov.

Tieto dve nezvyčajné udalosti nám ukazujú, aké zázraky môže Boh konať v ľudskom živote.

Žiadna obeta nebola pre ňu príliš veľká

*P*opri tomto nádhernom priateľstve bola Yvonne duchovnou matkou mnohých kňazov; osobne však poznala len niekoľkých. Pár dní pred svojimi 21. narodeninami počula po prvýkrát Ježišov hlas. Volal ju po mene ako kedysi malého Samuela. Potom jej ukázal kríž a miernym hlasom sa jej opýtal: „Chceš ho niešť?“ – „Ó, áno, Pane,“ odpovedala. A Ježiš pokračoval: „Prijmi skúšky, ktoré ti pošlem, ako najväčšiu milosť a najväčšiu priazeň, ktorú preukazujem tým dušiam, ktoré milujem. Prijmi ich, bez toho, aby si sa na ne sťažovala, bez toho, aby si skúmala ich povahu a trvanie, bez toho, aby si sa nimi chválila. Nehľad na to, čo ťa bolí alebo pokoruje. Hľad na mňa; ja ťa milujem.“ O rok neskôr jej Pán vo vízii ukázal, aké utrpenie postihne ľudstvo v druhej svetovej vojne. Vážnym, no miernym hlasom ju vyzval: „Modli sa, veľa sa modli, predovšetkým za kňazov, za väzňov.“ Svojej malej milovanej Pán často ukazoval, ako sa ľudia nachádzajú v nebezpečenstve hlboko ho uraziť. Ježiš ju napríklad posielal k ľuďom, ktorí kradli hostie, aby ich zneuctili, a ju poveril, aby ich priniesla späť. Dal jej poznať aj to, keď boli kňazi v nebezpečenstve. Posielal ju k nim, aby ich zachránila pred hriechom. 16. januára 1925 napísala v jednom liste svojmu duchovnému vodcovi: „Keď som vstúpila do kostola, aby som navštívila Najsvätejšiu sviatosť, náhle som pochopila: musím ísť za kňazom, ktorý bol odo mňa vzdialený len na niekoľko krokov, a musím mu povedať, aby nešiel tam, kam plánoval ísť večer, pretože ho čaká pád ... Bol veľmi prekvapený a dojatý, pretože o svojom zámere vedel iba on sám ... Poďakoval sa mi.“

Druhýkrát sa stalo to isté. „Tento úbohý kňaz ... mi napísal:

„Zachránili ste dušu, kňazskú dušu. Vyspovedal som sa. Mademoiselle, vám vďačím za to, že som nepadol, a často si na to spomínam ... Viem, že ste Pánovým poslom a že mi dodávate silu, odvahu a trpezlivosť, aby som napravil zlo, ktoré som vykonal a ktoré som aj sebe spôsobil. Prijmite moju prosbu o odpustenie a moju hlbokú úctu. A. B., kňaz“

Boh dával svojmu malému poslovi, Yvonne, neustále poznať veci, ktoré poznal iba on. Tak napísala biskupovi Picaudovi: „Vo vašej diecéze žije vo farnosti kňaz, ... ktorý morálne vnútorne veľmi trpí. Budte taký dobrý, navštívte ho a prineste mu útechu. V duchu som pred sebou videla tohto kňaza vtedy, keď som kľáčala pred najsvätejšou Oltárnou sviatosťou, a spoznala som, akou veľkou krízou prechádza. Pomôžte mu z tejto úzkosti.“ Biskup Picaud ho navštívil a mohol mu tak konkrétne pomôcť. Yvonne priniesla za to obeť – svoju chorobu a útoky diabla.

*E*xistovali však aj kňazi, kvôli ktorým musela veľa trpieť; takým bol napríklad jeden, ktorý jej najskôr veril, no neskôr ju osočoval ako falošnú mystičku. V jednej vízii jej Ježiš 6. júla 1923 dal poznať: „Pod pláštikom obrany Božej slávy bude konať proti mojej vôli a tebe prebodne srdce ... Prijmi túto skúšku už teraz. V čase vojny doľahne na teba doba skúšok a pomôže zachrániť svet ... Zostaň so mnou zjednotená a modli sa za toho, ktorý ťa zlomí; on sa nakoniec stane tvojím priateľom.“ Keď sa toto proroctvo v roku 1943 naplnilo, matka Yvonne vzala v tichosti všetko na seba – bez jediného slova odporu alebo obrany; veď sa už zaňho modlila 20 rokov. Po štyroch bolestných mesiacoch ohovárania a osočovania ju tento kňaz na kolenách prosil o odpustenie.

V posledných rokoch svojho života bola matka Yvonne v dôsledku neúnavného nasadenia a viacerých chorôb, medzi iným aj rakoviny prsníka, úplne vyčerpaná. Napriek tomu rozdávala radosť zo života a hlboký pokoj svojim spolusestrám a všetkým, čo hľadali u nej pomoc.

*Z*vlastnej skúsenosti vedela, čo to znamená byť sklúčený a vysilený. A tak mali veľkú váhu jej slová, ktorými odpovedala istému kňazovi, trpiacemu vyčerpanosťou a ľahostajnosťou: „Akú zásluhu by ste mali, keby ste sa stále mohli tešiť z toho, že dobre pracujete? To nie sú tie momenty, v

ktorých najviac dávate. Pociťujete spokojnosť – a to je dobré – mať túto radosť, aby ste mohli pokračovať v úlohe, ktorá vám nie je najmilšia. Ale verte mi, že keď ju budete robiť bez toho, aby ste v nej našli zalúbenie, ak budete hovoriť bez toho, aby ste videli výsledok, ak budete svedeať bez toho, aby ste poznali čo i jediná dušu, ak budete jednoducho svedomito a jedine z lásky k Bohu konať svoje povinnosti, vtedy dávate, vtedy získavate, vtedy máte zásluhy. A my všetci – viac či menej očividne, ale my všetci – musíme poznať tieto pocity znechutenia a únavy ... Za žiadnu cenu nemáme byť preto zarmútení ... Nedôverujem tomu veľmi, keď počujem, že sa niekto chváli, lebo sa mu všetko darí. To nie je možné, alebo je to možné iba na určitú chvíľu. To nie je zvyčajná cesta, ktorou Boh vedie duše.“

Matka Yvonne zakončila svoj každoročný obežník 3. januára 1951 slovami:

„Zintenzívňime náš duchovný život nie veľkým množstvom modlitieb, ... ale tým, že ešte väčšmi zjednotíme našu vôľu s Božou vôľou.“

Od tohto času neustále slabla a stupňovali sa aj jej bolesti hlavy. Napriek tomu všetkých prekvapilo, keď matka Yvonne náhle utrpela mozgovú porážku a na jej následky 3. februára zomrela.

Mons. Gourvès, biskup z Vannes, 25. marca 2005 znova otvoril proces blahorečenia Yvonne Aimée.

René Laurentin, Yvonne-Aimée de Jésus, Geschichte einer großen Liebe, Stein am Rhein, 2000;
F.-X. De Guibert, Yvonne-Aimée de Jésus, „Ma mère selon l'Esprit“, Paris 1997
a Une Amitié „Voulue par dieu“, Paris 1999

Zjednotení cez utrpenie z lásky

Svätý P. Pio z Pietrelciny (1887-1968) mal mnoho duchovných dcér, ktoré viedol na ceste kresťanskej dokonalosti.

Pre niektoré nebol iba on ich duchovným otcom, ale aj ony samy sa preňho stali duchovnými matkami svojimi modlitbami a obetovaním svojho utrpenia.

Jednou z tých, ktoré boli oporou pre stigmatizovaného duchovného vodcu a svedníka, bola Talianka Luigina Sinapi (1916-1978). Táto zmierna duša bola radkyňou mnohých veľkých osobností, dokonca aj vtedajšieho pápeža Pia XII.

Luigina vyrastala spolu so svojimi štyrmi súrodencami v majetnej rodine v Itri v Taliansku. Matka, hlboko veriaci žena, si najviac robila starosti o svoju najstaršiu dcéru, ktorá sa často správala záhadne. Ako päťročná napríklad rozprávala Luigina svojmu strýkovi kňazovi s úplnou samozrejmosťou o tom, že sa hrala s Ježiškom. Matka Filoména sa preto rozhodla, že so svojou dcérou poputuje do San Giovanni Rotondo vtedy ešte k mladému, len niekoľko rokov stigmatizovanému P. Piovi, aby od neho dostala svetlo, či pri týchto nezvyčajných fenoménoch nejde o vplyv zlých duchov. Páter kapucín matku celkom upokojil: „Boh v nej zjavuje svoju vôľu.“

Maličkú požehnal a s otcovskou láskou na ňu položil stigmatizovanú ruku. Bolo to prvé stretnutie dvoch veľkých duší, ktoré malo v priebehu ďalších rokov stále vrúcnejšie spájať utrpenie a nezištná láska.

Ako 19-ročná stála Luigina pred dôležitým rozhodnutím vo svojom živote, ktoré malo závažné dôsledky. Jej choroba, rakovina čriev, tak rýchlo postupovala, že už nebolo nádeje na uzdravenie.

15. augusta 1935 – na sviatok Nanebovzatia Panny Márie k nej prišiel lekár a kňaz, aby v posledných hodinách stáli obaja pri zomierajúcej. Celkom neočakávane však mala Luigina víziu Ježiša a Panny Márie, ktorí jej ponúkli slobodnú voľbu: „*Chceš zomrieť a ísť do neba, alebo chceš byť zmiernou obetou za Cirkev a kňazov?*“ Ako vo filme videla táto ťažko chorá, ako budú kňazi a Cirkev konfrontovaní s odpadnutím od viery. Zároveň videla, ako utrpením z lásky môže prispieť k náprave. Povzbudená touto víziou dala bez váhania svoje áno, ktoré Ježiš spečatil slovami: „*Budeš horčičným zrnkom v rímskej brázde!*“ V tej chvíli bola Luigina uzdravená.

Odvtedy sa pre ňu začal celkom nový život. Navonok žila celkom obyčajným každodenným životom s mnohými neobyčajnými, nadprirodzenými udalosťami, až pokým ju jej zmierne utrpenie nepripútalo na lôžko, že už viac nemohla vykonávať svoju pravidelnú prácu.

Navzájom si neste bremená

*B*oh však opätovne poskytoval Luigine v jej veľkých telesných a duševných utrpeniach zvláštnu útechu. S veľkou radosťou prijímala časté návštevy pátra Pia v bilokácii. Rozprávala napríklad o tom, ako ju vo svätom roku 1950 takýmto nadprirodzeným spôsobom navštívil a ako jej ukázal svoje rany, čo si vždy tak veľmi priała. Koľko sily čerpala Luigina z týchto stretnutí!

Obe zmierne duše sa teda už veľmi dobre „poznali“, keď Luigina v roku 1953 ako 37-ročná išla do San Giovanni Rotondo, aby si od P. Pia vypýtala radu; opakovane ju totiž obviňovali z krádeže na pošte, kde pracovala.

P. Pio ju upokojil a niekoľko dní si ju ponechal vo svojej blízkosti. Od toho času sa Luigina často vracala do San Giovanni Rotondo.

P. Tarcisio, ktorý žil spolu s P. Piom v kláštore, čoskoro zbadal, že týchto dvoch spájalo sväté priateľstvo, a preto sa o Luiginu osobitne staral. Raz sa mu zverila, „*že zakaždým, keď šla na Gargano (do San Giovanni Rotondo), prosila Ježiša, aby jej dovolil mať účasť na pátrovom utrpení, a jej prosba bola vždy vypočutá.*“ Inokedy mu porozprávala, ako si ona a P. Pio niekedy dokonca svoje utrpenie vymenili.

Je preto pochopiteľné, že P. Tarcisio siahol po telefóne a zavolať Luigine, keď sa mal P. Pio v apríli 1965 veľmi zle a všetci si mysleli, že čoskoro zomrie. Ona mu povedala len toľko: „*Zajtra mi zase zavolajte.*“ Na druhý deň jej mohol P. Tarcisio s radosťou oznámiť, že P. Pio sa má opäť lepšie a že dokonca mohol slúžiť sv. omšu. Luigina totiž poprosila Pannu Máriu, aby mohla vziať na seba všetko utrpenie P. Pia, aby on mohol opäť svedčať. Ako vždy bola aj teraz vypočutá a dostala také veľké bolesti, že sa nevládala ani pohnúť.

Keď P. Tarcisio prišiel do Ríma, vždy Luiginu navštívil. Nezriedka ju našiel trpiacu v posteli. Tak to bolo aj 10. augusta 1967. P. Tarcisio jej musel oznámiť: „*Aj P. Pio je chorý a veľmi trpí.*“

Tu sa Luigina pátrovi kapucínovi zdôverila, že Panne Márii obetuje novému utrpeniu, len aby bol P. Pio svojej choroby zbavený.

A skutočne sa tento pastier duší veľmi rýchlo zotavil a vďaka obetám jeho duchovnej dcéry a matky mohol znovu začať s kňazskou činnosťou.

*D*uchovná spätosť týchto dvoch ľudí bola taká hlboká, že P. Pio zasvätil Luiginu do svojich tajomstiev. 15. augusta 1968 sa jej zjavil v Ríme a povedal: „*Príď do San Giovanni Rotondo.*“ Hoci si už Luigina naplánovala inú dôležitú cestu, okamžite poslúchla. Keď sa 23. augusta spovedala u P. Pia, zdôveril sa jej, že o mesiac zomrie. A dodal: „*Nikomú o tom nehovor!*“ Luigina sa, pochopiteľ-

ne, veľmi naľakala a spontánne sa ho spýtala: „Ale čo budeme robiť, keď tu už nebudete?“ P. Pio jej jemne povedal: „Pôjdeš pred svätostánok. Nájdeš ma v Ježišovi.“

Po smrti svojho duchovného otca to bola opäť Luigina, ktorá vo vízii mohla vidieť, ako odišiel do neba. Videla, ako sa mu z neba v ústrety ponáhlal nedohľadný zástup duší (mal približne 14 miliónov duchovných detí!), ktoré radostne volali: „Vďaka tebe sme zachránení.“ Bolo to správne, že Luigina mohla mať účasť na tejto rajskej radosti P. Pia, pretože za duše trpela spolu s ním i ona. Ani v nebi neopúšťal P. Pio svoju „spolubojovníčku“ na zemi. Viackrát sa jej zjavil, posilňoval ju a pomáhal jej v povolani: byť Bohu zmiernou obetou za duše. Luigina sa zdôverila P. Tarcisiovi, že predovšetkým vo vlastnom bolestnom utrpení neustále myslela na bolesti, ktoré pátrovi Piovi spôsobovali stigmy. „Zakaždým, keď som myslela na utrpenie P. Pia, mala som pred očami Kristovo umučenie. V Ježišovom utrpení a v utrpení jeho služobníka som stále nachádzala radosť, miernosť a silu znášať vlastné bolesti.“

Prameň: Chino Bert, Luigina Sinapi,
Liebesopfer für die Welt, Hauteville CH 1989

Keď sa prváci modlia ...

*Don Bosco (1815-1888), svätý apoštol mládeže v Turíne
– pri smrti ktorého až okolo 6000 (!) jeho chovancov bolo rozhodnutých
pre kňazstvo – je známy tým, že pri osobitne dôležitých úmysloch,
pri veľkých starostiach alebo v „bezvýchodiskových prípadoch“ vždy vedome
nechával modliť sa „svojich chlapcov“. Charizmatiký vychovávateľ tak mnoho ráz
pocítil zvláštnu moc detského orodovania. Práve s takouto pomocou
modliacich sa detí začala aj známa írsky klariska Briega McKenna (porov. VS č. 48)
svoj celosvetový apoštolát medzi biskupmi a kňazmi,
ktorým – prostredníctvom modlitby a duchovnej rady, ako aj svojou charizmou
uzdravovania – už 36 rokov duchovne i telesne sprostredkúva pomoc.*

Aby sa stali mužmi viery

V roku 1974 pracovala sr. Briega ako učiteľka na základnej škole na Floride, keď počas poklony v kaplnke kláštora klarisiek získala úplne nové chápanie kňazstva:

„Ježiš mi vtedy dovolil nazrieť do budúcnosti: Ľudia sa obrátia proti kňazstvu a budú ho brať ako zamestnanie. Boh mi odhalil aj to, že ... rodiny už viac nebudú vidieť kňazstvo ako dar, ktorý by si mohli priať pre svojich synov.“

A zakorenení v pohanskom a materialistickom prostredí ... mladí muži, ktorí v sebe budú nosiť semeno kňazského povolania, nebudú schopní začuť volanie a odpovedať naň. Boh mi ukázal, že medzi kňazmi nastane veľká kríza, pretože kňazi stratia vieru v Ježiša. Zároveň som v sebe cítila

Božiu prosbu: *„Chod' a pros kňazov, aby vo mňa verili!“* Áno, mala som ísť do sveta a biskupom a kňazom pripomínať jeho slová: *„Nevyvolil som si kňazov preto, že by boli svätejší alebo lepší než ostatní ... Vďaka mojej milosti, láske a milosrdenstvu s ľudstvom ich používam na to, aby ma sprítomňovali.“* Keď som vstala, aby som po takmer štyroch hodinách opustila kaplnku, môj postoj sa zmenil ... a vzhľadom na ľudskú ohraničenosť kňazov som si oveľa viac uvedomila potrebu modliť sa za nich, aby sa skutočne stali mužmi viery. Rozhodla som sa začať u mojich prváčikov, prostredníctvom ktorých som sa nakoniec stala svedkom veľkolepého uzdravenia istého kňaza.

*K*aždý deň som sa modlila s malými žiakmi a hovorila som im o kňazstve. Vtedy som na jednom modlitbovom stretnutí spoznala kňaza, ktorý sa nachádzal uprostred ťažkej krízy a pomýšľal na to, že sa vzdá svojho kňazstva. Slúbila som mu, že poprosím mojich prvákov, aby sa zaňho modlili. Deti okamžite súhlasili a dokonca sa rozhodli, že kňazovi napíšu. Keďže som im nepovedala o jeho kríze povolania, iba som ich vyzvala, aby sa modlili za jeho uzdravenie, mysleli si, že je chorý alebo mal nehodu. Ich listy a maľby ho teda znázorňovali v posteli, s nohou v dlahe a obväzmi okolo hlavy. O niekoľko mesiacov prišiel kňaz do triedy. Mal so sebou listy detí a obrovské vrece cukríkov, čo sa deťom – samozrejme – veľmi páčilo.

Porozprával im, že prežil ťažký čas a že sa prestal rozprávať s Ježišom. Ale vďaka ich modlitbám zostane naďalej kňazom a s Ježišom je opäť vo veľmi úzkom priateľstve.

*N*eskôr mi porozprával, že ho osobitne hlboko dojal list päťročného dievčatka, ktoré mu napísalo: *„Viem, že nemôžeš teraz robiť to, čo by Ježiš práve teraz od teba chcel, lebo si chorý. No my sme Ježiša prosili, aby ti pomohol. Pre Ježiša si niečím celkom výnimočným; vieme, že ťa Ježiš uzdraví. Potrebujeme ťa a máme ťa radi. Dúfame, že nás navštíviš, keď sa budeš mať lepšie!“* Ako mi povedal, po prečítaní týchto riadkov si pomyslel: *„Toto malé dieťa chápe, čo znamená tvoje kňazstvo.“*

Vtedy sa začal modliť a jeho život sa zmenil. Pre mojich prvákov to bola veľká radosť a pre mňa potvrdenie toho, čo mi povedal Ježiš v kaplnke, že kňazi sa obnovia vtedy, keď získam ľudí, ktorí sa budú za nich modliť a orodovať.“

Prameň: Briega McKenna,
Wunder geschehen wirklich, Vier-Türme-Verlag, Münsterschwarzach 1994

Tereziánska misia

*Vo Francúzsku je toho času viac než 6 500 kňazov a seminaristov zverených osobnej modlitbe takmer 7 000 chlapcov a dievčat Tereziánskej misie. Modlitbové hnutie, ktoré založil P. Thevenin v 70. rokoch, je síce v našich krajinách takmer neznáme, no prostredníctvom duchovného patronátu detí bolo vymodlených až desať percent dnešného francúzskeho kléru, pričom každý tretí z týchto povolaných má menej ako 45 rokov. P. Bruno Thevenin (*11.07.1946) nám telefonicky porozprával o sebe a o vzniku jeho diela za posvätenie kňazov, diela pod patronátom sv. Terezky Ježiškovej.*

Modlitba duchovnej matky

„Svoje detstvo som strávil na okraji mesta Paríž, vo farnosti, ktorá je pomenovaná podľa sv. Terézie z Lisieux. Keďže náš kňaz nemal faru a my sme mali veľký dom, býval u nás tri roky. Doma sme boli traja bratia. Dvaja sme sa stali kňazmi a naše povolanie sa bezpochyby zrodilo aj vďaka veľkodušnosti a otvorenosti rodičov.

V roku 1966, keď som vstúpil do seminára v Bayeux Lisieux, pani Louise Charlesová (fotografia vľavo), bezdetná vdova z Lisieux, listom poprosila svojho biskupa, aby jej dal meno kňaza, ktorého by si mohla „adoptovať“ za duchovného syna. Až do konca života sa bude zaňho a na jeho úmysly každý deň modliť ruženec. Tu jej biskup dal krstné meno jedného seminaristu: Bruno. Pani Charlesová sa tak za mňa od môjho vstupu do seminára roky modlila, a to bez toho, aby som o tom vedel alebo že by ma poznala.

Keď som v roku 100. výročia narodenia sv. Terezky Ježiškovej prijal v Lisieux sviatosť kňazstva, ako mladý kaplán som v roku 1974 prišiel práve do farnosti, v ktorej sa za mňa táto pani verne modlila. Bola to práve pani Charlesová, ktorá sa prihlásila, keď som svojich veriacich prosil o sakristiána a o pomoc v domácnosti. Po istom čase nakoniec zistila, že tento P. Bruno Thevenin je ten „jej“ duchovný syn, za ktorého sa už osem rokov modlila! Celých 31 rokov, až do smrti (zomrela ako 90-ročná), ma matka Charlesová sprevádzala svojimi modlitbami. Túto dobrú dušu som pochoval v Lisieux 12. novembra 1997.

Jej duchovný patronát nad mojím kňazstvom mi vnukol myšlienku, aby som svojich 650 žiakov vo farnosti a na vysokej škole motivoval k modlitbe a k osobnému posväteniu.

Pomyslel som si: „*Deti majú v Cirkvi svoje miesto a ich veľkodušnosť musíme podporovať. To, čo pre mňa urobila Louise Charlesová, nech robia moje deti pre iných kňazov: nech sa modlia! Lebo ich modlitba má osobitne veľkú moc nad Božím Srdcom!*“

Tak som spolu s niekoľkými kňazmi vytvoril hnutie modliacich sa detí za posvätenie seminaristov a kňazov – Tereziánsku misiu.

„Sme skromné hnutie duchovného života, ktoré ‚nenarobí veľa hluku‘. Tak ako sa Terezka ukryla v karmeli v Lisieux, aby sa tam modlila na úmysly sveta a predovšetkým kňazov, tak sú aj naše deti celkom skryté, malé a slabé. A predsa ako kvas prekvasia cesto!

Je veľmi dôležité, aby sa naše veriace deti spolu stretávali pri modlitbe, pretože chodia do škôl, kde

väčšina ich kamarátov vieru nepraktizuje. A to ich – samozrejme – robí neistými. Preto ich poteší, keď stretnú rovnako zmýšľajúcich, s nimi sa môžu podeliť o svoju dôveru v Ježiša. Aj keď niektorí chlapci a dievčatá, ktorí sa v Tereziánskej misii stretávajú, nosia v sebe myšlienku na povolanie, ja osobne im o tom nikdy nehovorím. Je to Boh, ktorý volá a povoláva. Približne päť percent detí z Tereziánskej misie sa doposiaľ rozhodlo pre kňazstvo alebo pre život zasvätený Bohu. Keď to zhrnieme, dostávame mnoho dôkazov, ako si sv. Terezia Ježiškova veľmi želá toto dielo za posvätenie kňazov, ako ho miluje a ako ho z neba riadi.“

Svedectvá

Aj v súčasnosti – na veľkú radosť P. Thevenina – chce do Tereziánskej misie vstúpiť mnoho detí a často sa hlásia aj mladí a rodičia. Najkrajšou je preňho ale skutočnosť, keď seminaristi a kňazi osobne poprosia o modlitbovú podporu dieťaťa. Vo veku 10 rokov môže dieťa Tereziánskej misie prevziať duchovný patronát nad jedným alebo nad viacerými seminaristami alebo rehoľníkmi. Deti sa dobrovoľne zaväzujú k dennej modlitbe za svojho „duchovného zverenca“ až po jeho kňazskú vysviacku alebo sa chcú zaňho stále modliť modlitbu k Matke kňazov alebo jeden desiatok z ruženca. Iní si v mene svojho seminaristu napr. týždenne obnovujú zasvätenie Panne Márii alebo počas jednej sv. omše v týždni pristúpia k svätému prijímaniu za „svojho povolaného“. Až do diakonskej vysviacky alebo do zloženia večných sľubov poznajú iba krstné meno svojho „dieťaťa, za ktoré sa modlia“, s ktorým však prostredníctvom sekretariátu Tereziánskej misie môžu mať písomný kontakt. Priamy kontakt s ním môžu nadviazať po kňazskej vysviacke.

O tom, aké veľké požehnanie vychádza zo vzájomného apoštolátu modlitby, opätovne potvrdzujú listy, v ktorých môžeme čítať o udelených milostiach.

Istý mladý seminarista napríklad napísal zakladateľovi: „Už od malička sa modlím modlitbu k Matke kňazov. Prednedávnom, po roku duchovnej formácie, som poprosil svojho biskupa, aby ma prijal do seminára. Dnes som to ja, kto vás prosí, aby sa za mňa modlilo jedno z vašich detí.“

Istý kňaz spoznal modlitbové hnutie až dva roky po svojej vysviacke: „Veľmi si želim byť duchovným krstnítkom modliaceho sa dieťaťa, pretože pre mladého kňaza neexistuje nič krajšie, ako vedomie, že sa za neho modlia. Spolieham sa na vás!“

Iný list prišiel z Bordeaux: „Odvtedy, čo poznáme Tereziánsku misiu, modlíme sa v našej rodine modlitbu k Matke kňazov ... Najskôr sme sa modlili so štyrmi, s piatimi, potom so šiestimi a nakoniec so siedmimi deťmi! Náš najstarší syn práve teraz začína druhý rok v kňazskom seminári, a tak teraz prosíme o modlitbu za neho, tak ako sa aj my naďalej modlíme za všetkých v Tereziánskej misii.“

Ďakovný list prišiel aj od istého kňaza na tretie výročie jeho kňazskej vysviacky: „Dnes je ten správny okamih, aby som sa poďakoval Tereziánskej misii. Pomohla mi, aby som sa stal kňazom, a okrem toho mi pomáha aj naďalej v mojom peknom povolaní. Ešte stále som v kontakte so svojím malým patrónom. Jeho podpora prostredníctvom bratskej modlitby je jednou z najväčších radosí v mojom kňazskom živote.“

Opakovane sa stávalo, že deti Tereziánskej misie boli pozvané na kňazskú vysviacku „svojho“ seminaristu. A neskôr, keď sa niektorí z chlapcov Tereziánskej misie stali kňazmi, na kňazskú vysviacku im prišli ich bývalé „duchovné deti“.

Audrey Stevenson

P. Thevenin je presvedčený: „O čo väčšie a dôležitejšie je povolanie a misia, o to viac sa za to musíme modliť. Keďže kňaz má všetku božskú moc, ako hovorí sv. farár z Arsu, potrebuje aj mocných a vzácnych pomocníkov, medzi ktorých sa rátajú predovšetkým deti a chorí.“
K takým patrí Audrey Stevenson (1983-1991) z Paríža.

*M*alá Francúzka – veselá, láskavá, rozhodná, a predsa poddajná – strávila ako druhé najstaršie dieťa s dvoma bratmi a dvoma sestrami šťastné detstvo v bohatej rodine. Jej rodičia, Lillian a Jerome, boli na začiatku manželstva viac-menej nedeľnými kresťanmi, ktorí aj vďaka Kongresu pre rodiny v roku 1986 a tiež vďaka jednému priateľovi – kňazovi, dospeli k hlbokému životu viery. V tomto čase sa Lillian spoznala s P. Theveninom, ktorý jej zveril vedenie jednej skupiny Tereziánskej misie, do ktorej patrila najprv jej najstaršia dcéra (päťročná Aline) a postupne všetkých päť detí Stevensonovcov. Len čo Audrey ako štvorročná dokázala pochopiť, že na stretnutiach sa modlia za kňazské povolania, ako prvá sa naspamäť naučila modlitbu k Matke kňazov, ktorú im poslal P. Thevenin. Táto modlitba zapálila v jej detskej duši stále rastúcu túžbu modliť sa za duchovné povolania.

*Z*ačiatkom augusta 1990 u sedemročnej Audrey náhle zistili leukémiu. P. Thevenin, dodnes ich dobrý rodinný priateľ, ju krátko nato navštívil v nemocnici. Bola veľmi bledá, unavená a mala silné bolesti. Ako kňaz s bohatými skúsenosťami v pastorácii detí teraz citlivo a otcovsky vysvetlil Audrey, že je chorá a trpí nie preto, lebo sa modlila za povolania a za kňazov, lebo aj mnohé iné deti sú choré a tiež musia znášať bolesti, hoci sa nemodlia. Avšak Ježiš jej chorobu zveril a prosí ju, aby svoju nemoc s láskou premenila na vzácny dar pre neho. Vnútorne zrele dievča to veľmi dobre pochopilo. A keď jej matka o niečo neskôr vysvetlila: „Audrey ... teraz urobíme všetko to, čo povedia lekári,“ Audrey pokojne odpovedala: „Mami, urobíme to, čo hovorí Pán Ježiš v evanjeliu: Budeme žiť jeden deň za druhým.“

Tento detský postoj každodennej dôvery pomáhal Audrey počas posledných dvanástich mesiacov života zachovať si veselú povahu a vnútorný pokoj aj napriek strachu pred chemoterapiou. Keď už boli každý týždeň potrebné aj punkcie miechy, prosila lekárov, aby jej to vždy vopred oznámili. Počas nasledujúcej štvrt hodiny sa Audrey pripravovala na zákrok a pritom vždy vedome myslela na Ježiša na púšti. Počas bolestivej liečby sedemročná Audrey na údiv lekárov stále pomaly opakovala: „... za reholné sestry v Bordeaux, ktoré nemajú povolania, za seminaristov, za povolanie strýka Micka ...“ Ako veľa sa dalo naučiť od tohto dieťaťa!

Strýko McLean, nazývaný strýko Mick, brat jej mamy, vystúpil v Amerike z kňazského seminára. Audrey, ktorá o jeho povolani nikdy nepochybovala, sa v nemocnici za neho zvlášť veľa modlila a ako vianočný darček mu uplietla šál. Keď strýko Mick 16. augusta 1991, iba šesť dní pred smrťou malej Audrey, vstúpil nakoniec do seminára v Ríme, ulahčene povedala: „Ó, teraz si teda môžem oddýchnuť.“ O sedem rokov neskôr, v júni 1998, mal P. McLean na primičnej sv. omši v Baltimore/USA namiesto primičnej štóly jej šál ako vďačnú spomienku na svoju neter a bol presvedčený: „Audrey zachránila moje povolanie.“

*T*oto obdarúvanie druhých bolo pre Audrey typické. Napríklad po transplantácii kostnej drene, keď lekári nesprávne odhadli jej stav a nútili ju, aby aspoň trochu chodila, s obrovskou námahou poslúchla a povedala, narážajúc na sv. Terezku Ježiškovu, ktorá – tuberkulózou vyčerpaná – každý krok urobila za skleslého, sklúčeného misionára: „Okej, mami, idem, ale idem za seminaristu!“

Keď už z medicínskeho hľadiska ani lekári nedokázali pre Audrey nič urobiť, vzali rodičia svoju smrteľne chorú dcéru (na jej veľkú radosť) v máji 1991 domov k súrodencom a v tom istom mesiaci ju plní dôvery priniesli do Lúrd: „Prosíme Pannu Máriu o tvoje uzdravenie.“

Keď ju ponorili do kúpeľa, ona s úsmevom povedala:

„Mami, ja viem, komu darujem tento kúpeľ, darujem ho seminaristovi, ktorý pochybuje o svojom povolaní.“

Ešte v tom istom mesiaci sa mohla Audrey spolu s rodičmi v Ríme zúčastniť na súkromnej sv. omši s Jánom Pavlom II. Nakoniec sa niekoľko minút Svätý Otec a choré dievča spolu dôverne rozprávali. No obsah rozhovoru zostal tajomstvom ich dvoch (fotografia hore).

V júni 1991 navštívil P. Thevenin Audrey doma a priniesol jej pozdravy detí z Tereziánskej misie; všetky sa za ňu modlili. Keď pri Audreynej posteli slúžil sv. omšu, po sv. prijímaní – silne poznačená chorobou – sa so zavretými očami vrúcne modlila ďakovnú modlitbu. O niekoľko týždňov neskôr, dňa 22. augusta 1991 na sviatok Panny Márie Kráľovnej, Audrey zomrela.

*H*oci mala len osem rokov, dodnes je aj pre dospelých veľkým vzorom v tom, ako znášať bolesť z lásky a ako ju darovať za povolania a za kňazov. Tak vzišli z jej obety lásky krásne plody už v jej rodine a medzi jej príbuznými: Jej najstaršia sestra Aline (29 r.) žije dnes zasvätená Bohu ako profesorka gymnázia v USA, jej 25-ročný brat Henry sa v Ríme pripravuje na kňazstvo a aj jej bratranec Paul (24 r.) sa vydal na kňazskú dráhu.